

"SPRE... "

de Cristian Ioanide

Stimați cititori,

În România, după părerea mea, zilele acestea se joacă o carte istorică de primă importanță. Deși țara în care ne-am născut este acum membră a Uniunii Europene, ea se află atât de aproape de Gog, de hrăpăreața Rusie a viitorului apocaliptic, încât, dacă nu se opune cu îndârjire privirii hipnotice a acesteia, va cădea pradă unui destin tragic. Și asta s'ar putea întâmpla după ce Uniunea Europeană, o alianță lipsită de orice liant ideologic, de va rupe în "Nord" și "Sud". Iar dacă "Sudul" va cădea în puterea Anticristului, un personaj totalmente satanic, dar fără interese (se pare) la nord de Dunăre, "Nordul" va fi în mâinile lui Gog, "marele necredincios", veșnic în căutare de pradă.

În cazul României, ca de altfel și al altor țări est și central-europene, întrebarea care se pune nu este legată de activitatea externă a Anticristului, ci, mai degrabă, de cea a lui Gog: Vor intra aceste teritorii sub influența sa directă sau, printr'o politică înțeleaptă și de lungă durată, ele își vor menține neutralitatea?

De aceea, ce se întâmplă azi la București, lupta crâncenă dintre Securitatea Remanentă și forțele atașate președintelui Băsescu, poate să fie, în cazul reușitei acestuia din urmă, o primă lecție a modului în care trebuie învățată îndepărtarea din vreme de foamea nesățioasă de teritorii a lui Gog.

Concentrați asupra acestei încleștări din spațiul neo-mioritic, aproape că nu am observat că în Liban se petrec evenimente care pregătesc viitorul apocaliptic al Anticristului. Sau cel puțin așa îmi vine să cred. Dar iată cum stau lucrurile.

În nordul țării cedrilor seculari, în apropierea orașului port Tripoli, se află o tabără de refugiați palestinieni de 40,000 de oameni. Pe 20 Mai au început lupte între forțele guvernamentale și grupările islamiste de acolo. Oficiali ai forțelor de securitate din Liban au făcut cunoscut că 11 persoane, între care 7 soldați, și-au pierdut viața în luptele cu membrii grupării islamiste Fatah al-Islam (a nu se confunda cu Fatah), despre care se crede că au legături cu Al Qaida. Tabăra este monitorizată din luna Februarie, de când două explozii dintr'un cartier creștin din Beirut au fost puse pe seama membrilor Fatah al-Islam.

Pe 21 Mai, armata libaneză a atacat tabăra de refugiați. În cursul ciocnirilor izbucnite și-au pierdut viața cel puțin 50 de persoane, alte 90 fiind rănite.

Confruntările au continuat. În Beirut, cel puțin 6 persoane au fost rănite în explozia unei bombe amplasată într'o suburbie locuită în majoritate de musulmani. Luptele începute pe 20 Mai reprezintă cel mai sângeros conflict intern din ultimii 17 ani, de la finalul războiului civil libanez.

Președintele George Bush, și-a exprimat sprijinul pentru guvernul libanez. El a spus că extremiștii trebuie opriți și a acuzat forțe externe de alimentarea conflictului, dar nu a numit vreun stat sau vreo grupare responsabilă pentru luptele din Liban. De asemenea, Statele Unite au anunțat că analizează cererea Libanului de a-i acorda ajutoare militare.

La Beirut, liderul majorității parlamentare, Saad Hariri, a lansat un apel la calm și a spus că sprijină acțiunile armatei libaneze (!). Saad, fiul premierului asasinat Rafik Hariri și musulman sunnit, a cerut populației de la Tripoli să nu coopereze cu mișcarea Fatah al-Islam.

Gruparea Fatah al-Islam și-a anunțat înființarea de abia la 26 Noiembrie 2006, la câteva zile după arestarea a doi dintre membrii săi de către armata libaneză. Ea recunoaște afinități ideologice cu Al Qaeda, dar neagă orice legături organizaționale cu aceasta. Mișcarea antrenează tineri palestinieni în tabara Nahr al-Bared pentru "a lupta cu evreii în Palestina", potrivit purtătorului său de cuvânt. Dar chiar așa să fie?

Refugiații palestinieni au constituit un veșnic pretext de confruntare militară între diverse miliții libaneze, creștine sau islamice, dar și o ocazie perpetuă de intervenție militară străină: fie din Siria, fie din Israel. Numai că spre deosebire de predecesorii lor, tinerii palestinieni din Fatah al-Islam, crescuți în taberele din jurul orașului libanez Tripoli, nu mai reprezintă o insurgență cu scopul de a vedea înfăptuit visul părintesc, acela de a elibera teritoriile palestiniene.

Fatah al-Islam reprezintă, de fapt, ceea ce sociologia numește, **un grup infracțional asimetric**. Această organizație nu mai are ca scop nici să pregătească tineri care să meargă în Gaza spre a lupta împotriva ocupantului israelian, nici să dea jos guvernul libanez, încercând să impună vreun mesaj politic. Fatah al-Islam este, potrivit analistului arab Marwan Bishara, o gherilă a pauperității materiale și culturale, o bandă infracțională adolescentină, așa cum întâlnim în acele zone gri unde este imposibilă instaurarea legii și ordinii.

Din această cauză, mișcarea palestiniană Fatah, din teritoriile ocupate, a condamnat tinerii refugiați palestinieni din Fatah al-Islam, care acționează pe teritoriul libanez, că folosesc o titulatură similară, care poate crea confuzii jenante. Și dacă violențele de pe teritoriul libanez declanșate de tinerii refugiați palestinieni grupați în Fatah al-Islam vor atinge dimensiuni incontrolabile, atunci Israelul ar putea două lucruri.

În primul rând, ar dovedi că militantismul palestinian este penetrat de rețeaua teroristă Al Qaida, ajungând mult mai ușor la identitatea "palestinian = terorist".

În al doilea rând, statul evreu ar dovedi că pe teritoriul Libanului acționează grupări teroriste afiliate la Al Qaida, dovedind astfel comunității internaționale că orice nouă intervenție militară pe teritoriul acestei țări ar fi pe deplin justificată. Invocând și el spectrul unei posibile intervenții a unei forțe străine, liderul Hezbollah, Hassan Nazrallah, a subliniat că, recente violențe declanșate de tinerii refugiați palestinieni din organizația Fatah al-Islam aduc atingere cauzei islamice în sine. El a spus că, știții nu văd cu ochi buni acordarea de asistență militară americană pentru armata Libanului cu ocazia acestui nou val de violență. Pe de altă parte, autoritățile de la Beirut acuză Siria că ar sta în spatele organizației Fatah al-Islam și că ar vrea să destabilizeze din nou Libanul, de astă dată prin intermediul refugiaților palestinieni.

Iată, deci, că celebra și mult trâmbițata solidaritate islamică începe să scârțâie. Iar ceea ce este deosebit de interesant este faptul că această scârțâială islamică se produce în imediata vecinătate a Țării Sfinte. Ca un râu care-și pierde apa chiar înainte de vărsare. Este apropierea de Israel cauza acestei disensiuni sau, nu cumva, Libanul atrage în interiorul său o eternă gâlceavă?

Eu cred că scânteia care aprinde aceste patimi stă în prea frumoasa Țară a Cedrilor milenari, în fosta Elveție a Orientului Apropiat, denumită așa datorită impunătoarei ei puteri financiare. Dar care e sântea?

Da fapt, Libanul, poate mai mult chiar decât Irakul, reprezintă un stat hibrid, un spectaculos mozaic confesional. Deși nu s'a mai efectuat niciun recensământ oficial din 1932, se estimează că, în Liban, sunt 59% islamici (suniți, šiiti și druzi) și 39% creștini (maroniți, ortodocși, apostolici armeni, greco-catolici, chaldeo-catolici și membri ai bisericii răsăritene asiriene). Există, de asemenea, o mică comunitate evreiască în centrul Beirutului, din care provine și cântăreața americană Paula Abdul. În plus, pe lângă toți aceștia, în Liban mai sunt acceptați cca 400,000 de refugiați palestinieni, care evident sunt islamici, dar care au și ei apucăturile lor proprii, după cum am văzut. Și toată această forfotă confesională a făcut ca Libanul să se "mândrească" cu o diasporă comparabilă cu cea evreiască. Într'adevăr, dacă în Liban se estimează că trăiesc 3,9 milioane de oameni Argentina, Australia, Canada, Columbia, Franța, Marea Britanie, Mexico, Venezuela și SUA (actrița 'mexicană' Salma Hayek) adăpostesc comunități libaneze însumând peste 16 milioane de oameni.

Până în 1943, când a fost eliberat de sub protectoratul francez, Libanul nu a fost un stat în sensul politic al cuvântului, ci mai degrabă o noțiune geografică. Într'adevăr, pe teritoriul său se găseau în Antichitate un grup de cetăți foarte prospere datorită, în special, activităților lor comerciale. De aceea, fenicienii, strămoșii libanezilor de azi, au fost identificanți ca un neam de negustori bogați, un fel de 'burgezi' respectabili ai acelor vremuri, neavând însă nimic din spiritul aristocratic al babilonienilor sau egiptenilor.

Vechii evrei nu au avut prea multe probleme militare cu cetățile Libanului. Și, totuși, cercetătorii biblici moderni consideră că aceasta este patria Anticristului ce va să vină și care va chinui cumplit Israelul. De unde oare a răsărit această idee?

Totul pornește, probabil, de la faptul că în Apocalipsa Apostolului Ioan se afirmă că "fiara", identificată ca Anticristul, va primi de la Satan toată puterea sa. Iar Anticristul va fi conștient că sursa sa de putere nu este de natură omenească. Și acest fapt îl va face pe Anticrist să fie hulitor de Dumnezeu: *... și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer.*

Aceeași atitudine de hulă a acestuia îi este desvăluită și profetului Daniel: *Împăratul* (Anticristul, n.n.) *va face ce va voi; se va înălța, se va slăvi mai presus de toți dumnezeii și va spune lucruri nemaiauzite împotriva Dumnezeului dumnezeilor.*

Dar toate aceste specificări nu ar fi încă suficiente, desigur, pentru a desemna Libanul drept patrie a Anticristului.

Ideea Libanului ca "patrie a Anticristului" a pornit de la observarea unei 'neconcordanțe', dintr'un text biblic, neconcordată care s'a transformat, cum era și firesc, într'un "concentrator de atenție". Dar despre ce este vorba?

În capitolul 28 al Cărții lui Ezechiel sunt consemnate două profeții de pedepsire a Tirului, cea mai strălucitoare cetate a Feniciei, deci a vechiului Liban. Prima dintre ele este adresată "voievodului Tirului", iar cealaltă, "împăratului Tirului". Dar, după cum spuneam mai înainte, cetățile Feniciei erau medii perfect burgheze, și, de aceea, Tirul nu a avut niciodată vreun prinț ("voievod"), necum un rege ("împărat"). Și atunci cercetătorii și-au pus, pe drept cuvânt, întrebarea: Cui se adresează ele?

La o analiză mai atentă s'a putut observa că, profeția adresată "împăratului Tirului" reprezintă, de fapt, o scurtă istorie a lui Satan. Iar această istorie cuprinde metamorfozarea sa tragică din Eden, dintr'un "heruvim ocrotitor", înconjurat de *tot felul de pietre scumpe: cu sardonice, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur* într'un receptacol al silniciei și păcatului. De aceea, din cauză că i s'a *îngâmfat inima din pricina frumuseții*, el va primi (în afară de degradarea sa din ordinele îngerești) o pedeapsă extrem de aspră: *... scot din mijlocul tău un foc, care te mistuie și te prefac în cenușă pe pământ, înaintea tuturor celor ce te privesc.*

Trecând acum la prima profeție, cea adresată aceluși neconsemnat-istoric "prinț" al Tirului, observăm că o pedeapsă aspră este lansată și asupra acestuia: *Te vor arunca în groapă și vei muri ca cei ce cad străpunși de lovituri, în mijlocul mărilor. Vei mai zice tu atunci în fața ucigașului tău: "Sunt Dumnezeu" cu toate că ești om și nu Dumnezeu, sub mâna celui ce te va ucide?* Motivul pedepsirii este deci hula ("Sunt Dumnezeu") acestui personaj, hulă descoperită Apostolului Ioan și profetului Daniel. Iar această hulă este generată de o îngâmfare grotescă, caracteristică "împăratului Tirului", și transmisă "voievodului Tirului", tot așa după cum "balaurul" din Apocalipsă o va transmite "fiarei".

Și, de aici, a început să se fondeze ideea că Libanul va fi patria Anticristului *care va veni și care va face un legământ trainic cu mulți* (din Israel, n.n.), *timp de o săptămână* (de ani, n.n.), *dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare* (din serviciul religios obligatoriu al Templului de la Ierusalim, n.n.).

Și, într'adevăr, această idee este credibilă, deoarece Israelul a fost mereu fascinat de luxul și rafinamentul aristocratic al Egiptului și Babilonului, dar căderile sale spirituale cele mai adânci s'au produs prin infiltrarea în Țara Sfântă a cultului demonic al lui Baal și al Astarteei, provenind din Liban.

Dar, după cum am văzut, Libanul este un mozaic etnic și, mai ales, confesional. Cărei entități din Liban va aparține Anticristul?

Din Cartea Apocalipsei deducem că Anticristul nu va fi evreu. Într'adevăr, Apostolul Ioan îl vede răsărind "din mare", și nu "din pământ", precum "Proorocul Mincinos" ("mâna sa dreaptă"). Iar "marea", după simbolistica biblică, reprezintă "neamurile", în timp ce "pământul" este simbolul poporului evreu. Dar această concluzie, deși foarte tranșantă, nu ne aduce prea mult sprijin în domeniul investigării, pentru că, oricum, a fi evreu în Liban nu e ceva prea reprezentativ. Or, deoarece în Cartea lui Ezechiel Anticristul este descris metaforic drept "voievod al Tirului", se simte nevoia depistării unui element tipic libanez: arab islamic sau, dimpotrivă, creștin.

În ajutorul acestei dileme ne vine din nou Apostolul Ioan care îndeamnă la multă înțelepciune în privința depistării Anticristului: *Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șazeci și șase.*

O primă concluzie desprinsă din acest text ar fi că, numele Anticristului va avea transcrierea sa originară într'una dintre limbile la care literele au și valoare numerică, precum sunt cele două ale Vechiului și Noului Testament: ebraica și greaca. Dar, limba greacă nu este tipică pentru spațiul libanez, iar cea ebraică, după am văzut, iese din calcul. Cât despre limba arabă, cea mai populară limbă a Libanului (din familia limbilor semitice), oricât ar părea de "ciudat", în ea literele au numai valoare grafică și fonetică, nu și numerică, cifrele aparținând unui set separat de semne. În consecință, s'ar părea că am ajuns într'o încurcătură fără ieșire.

Și totuși, un caz lincvistic special, deloc neglijabil, ne dă posibilitatea unei rezolvări spectaculoase: **limba aramaică sau siriacă.**

Deși de multe ori marginalizată azi, limba aramaică (veche de peste 3 milenii) a fost limba administrativă și religioasă a unor mari imperii. Pasaje importante din Cărțile lui Daniel și Ezra, precum și Talmudul, au fost scrise în această limbă. Se crede că, alfabetul arabic a avut ca sursă de inspirație scrisul aramaic nabateean (sirian). De asemenea, aramaica, și nu ebraica, era vorbită în Israel, în zilele lui Cristos, încă din vremea întoarcerii din robia babilonică. Iar în această limbă, ca și în ebraică, literele au valoare numerică.

Limba siriacă a devenit limbă cultică a creștinilor sirieni de tip maronit încă înainte de strămutarea acestora în nordul Libanului, în secolul 5. Iar astăzi, deși creștinii maroniți (care dau întotdeauna pe președintele țării) vorbesc în mod curent araba, își mențin liturgia lor de tip orthodox în limba siriacă sau aramaică. Deși necatolici, ei sunt afiliați administrativ Vaticanului, iar, din punct de vedere doctrinar, ei se comportă ca niște eretici monoletști, contrazicând radical definiția de la Chalcedon și susținând că Cristos pe pământ a avut o singură natură, doar cea divină. Deci, pentru ei, pe Cruce, Dumnezeu cel infinit a murit. O, sărmană teologie 'creștină'!

Maroniții au rămas de secole preponderenți în nordul Libanului și acest aspect geografic va deveni foarte important pentru viitorul apocaliptic al Libanului, după cum vom vedea în cele ce urmează.

În Cartea lui Daniel, cel care va deveni Anticristul este văzut ca un "corn" animalic de mici dimensiuni. Scopul precizării dimensiunii cornului este de a indica faptul că originea inițială a Anticristului va fi una modestă. Dar este vorba aici oare de originea socială a acestuia?

Nu, nu cred asta, pentru că el e considerat mic în comparație cu alte zece coarne de dimensiuni normale. Iar acele zece coarne, în viziunea lui Daniel, reprezintă o confederație de 10 **state** situate în vechea vatră a Imperiului Roman. Și comparând suprafețele acestora cu cea a Libanului de azi vom vedea că cele mai mici dintre ele (Albania și Belgia) sunt de 3 ori mai "mari" (mai întinse) decât micuța Țară a Marilor Cedri Milenari. Deci, pornind de la această primă apreciere, putem spune de pe acum că, "micul corn" va fi într'adevăr foarte "mic".

Tot din Cartea lui Daniel aflăm însă că, "micul corn" se va extinde, într'o primă etapă asiatică, nespus de mult spre miazăzi, spre răsărit și **SPRE** țara cea minunată (Israel, n.n.). Și iată că, în acest text, termenul "spre" tinde să demoleze toată ideea originii libaneze a Anticristului. Și asta pentru simplul motiv că, între Libanul de azi și Israel nu e loc de niciun "spre", granița acestor state fiind comună. Și totuși, s'au strâns prea multe temeieri biblice vizând Libanul pentru ca această idee să fie așa ușor abandonată.

Faptul că Libanul e un butoi cu pulbere de vreo câteva decenii încoace ne indică faptul că într'adevăr el este un stat hibrid, necoesiv. Ultimele evenimente arată că în Liban și în afara sa toată lumea e supărată pe toată lumea, indiferent de etnie sau religie. Asta ne poate duce cu gândul că într'o zi, mai devreme sau mai târziu, "Libanul creștin" se va separa de "Libanul islamic", căci prea e necazul mare atâta vreme cât sunt împreună. Cu alte cuvinte, ar putea avea loc, ca și în Europa viitoare, un clivaj între Nord ("creștin") și Sud ("islamic").

Dacă așa vor sta lucrurile, atunci se vor îndeplini două dintre condițiile scripturale cu privire la realizarea ideii apartenenței Anticristului la spațiul libanez.

Prima ar fi că, între "Libanul creștin", situat în partea de nord a țării, și Israel se va crea un interspațiu, care va justifica utilizarea expresiei "**spre țara cea minunată**" din Cartea lui Daniel. Deci, Anticristul va avea un spațiu de extindere (într'o primă fază) până la granița Israelului. Iar de aici, el va propune Țării Sfinte (aflată mereu în primejdie arăbească) un protectorat 'prietenesc' de 7 ani. Dar cât de prietenesc va acest protectorat am aflat deja din Cartea lui Daniel: ... *dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare* (din serviciul religios obligatoriu al Templului de la Ierusalim, n.n.) *și de asemenea, tot de acolo: (Anticristul, n.n.) va intra și în țara cea minunată și zeci de mii vor cădea.*

A doua condiție se referă la 'mărimea' aproximată a domeniului de origine al "micului corn".

La ora actuală în Liban domnește de mai multă vreme haosul. Nimănu-i mai ars de recensăminte sau măsurători topometrice, atâta timp cât tunurile bubuie. Totuși, după mai vechi estimări, s'ar putea aprecia că, "zona creștină" din Liban reprezintă cam 40% din teritoriul acestei țări. Cum suprafața totală a Libanului este de 10,452 kmp, ar însemna că aria de plecare a Anticristului e de aproximativ 4,200 kmp. Or, un astfel de teritoriu este cu adevărat minuscul, el reprezentând a 7-a parte din Albania și a 5-a parte din Israel. Cu adevărat, deci, se poate vorbi acum de "micul corn" în termeni matematici.

De multe ori mă gândesc că, Dumnezeu pedepsește omul și prin intermediul ironiei. Căci ce va fi, de fapt, Anticristul? Inițial, el va fi produsul comic al unor dogme foarte serioase, dar ireconciliabile de secole (liturghie orthodoxă și suzeranitate papală), vrând să fie Dumnezeu, atunci când Cristos se arată și om (erezia monoletistă) și rupându-i lui Alah un teritoriu islamic, chiar de sub nasul său.

Da, avea dreptate Împăratul David când zicea: ***Domnul râde de cel rău, căci vede că-i vine și lui ziua.***

(Nr.189/Iunie 07)